

#

TAJNA PAUNOVOG PERA

#

Daniela Joksimovic
10/06/2012

[Escriba aquí una descripción breve del documento. Normalmente, una descripción breve es un resumen corto del contenido del documento. Escriba aquí una descripción breve del documento. Normalmente, una descripción breve es un resumen corto del contenido del documento.]

Emili Manut, je ustala tog jutra u cik zore. San je odavno napustio, a umesto sna, morila je briga kako da saopšti svom dečku za vreme jutarnje šetnje po šumi da su je primili u policijsku akademiju kao najbolje rangiranu u svojoj kategoriji, ali to i ne bi bio tako veliki problem da se akademija nije nalazila 1000 milja dalje od njenog rodnog grada. Emili je bila devojka koja je odrasla u porodici policajaca. Kao jedino dete starog policiskog narednika, sudbinski joj je bilo predodređeno da nastavi porodičnu tradiciju. Uvek je to bilo tako: deca lekara, postaju lekari, deca juvelira, trgovci zlatom, deca policajaca, detektivi i policajci, dok deca bogataša uglavnom postaju bitange.

Nik Parter je odrastao u imućnoj porodici. Mogao je da ima sve što poželi... Skoro sve. Tako se i ponašao. Svi su se čudili šta je to Emili videla u njemu, svi sem Brajana Partera, njegovog brata blizanca, svedoka mnogih ljubavnih podviga svoga brata. Nik je imao dar za osvajanje ženskih srca, a pri tom što je bio i ženskaroš, bio je još i plahovit, sujetan, ljubomorani i prznica, kao i svoj otac, dok je Brajan bio blag, smotan, ali i simpatičan momak na majku, ali uvek je bio u Nikovoj senci, što ga je mnogo nerviralo, tako da bi retko kad došao do izražaja u društvu. Ipak, on se ne bi kontrolisao, i ne bi se suzdržavao da nije bilo Emili. Osim, Nika, i on je bio zaljubljen u nju, i to ga je sprečavalo da se posvađa s bratom. U nekoliko navrata, Brajan je na dogovoreni sastanak na koji bi Emili pozvala Nika, otišao pretvarajući se da je on Nik. Postarao bi se da se njegov brat nenađe u blizini, time što bi mu zakazivao treninge baš u to vreme. Nik često nije ni znao da ga je Emili pozvala na sastanak jer bi se skoro uvek na telefon javljao Brajan glumeći Nikov glas, pa Niku ništa ne bi rekao. Jednom prilikom su se i potukli, pa umalo da budu potegnuta bilo kakva oružja, ali, na sreću, baš tada je naišla Emili, i razdvojila ih. Brajan i Nik su bili toliko identični da su čak i njihovi roditelji grešili u tome ko je ko od njih dvojice. Emili je takođe imala tih problema, ali to joj i nije baš naročito smetalo. Kada je Brajan to priznao Emili, ona se zgrozila, jer je znala da Brajan ne podnosi da bude u Nikovoj senci, pa je takođe znala da je Brajan spreman na sve samo da se dokaže u Emilinim očima. Iako su bili identični jedno drugom, po karakteru su bili sušta suprotnost. Nik i Emili su se upoznali na prošlogodišnjoj žurci povodom Noći Veštica, tu se zblížili i ostvarili vezu za koju su mislili da će večno trajati...

*

Nik i Emili su se uputili u prijatnu dugu šetnju po šumskoj stazi u šumi koja je od grada bila udaljena 10-15 minuta vožnje. Svaki dan su šetali po toj stazi, tako da im je to ubrzo postala navika.

Kada su stigli na mesto gde počinje šumska staza, Nik je iz automobila izvadio malenu kutijicu, koju je neprimetno stavio u džep. Šetajući po šumskoj stazi tek su tada ličili na mladi i zaljubljeni par, na šta u gradu nisu ličili, iz prostog razloga što je Emili bila preozbiljna devojka, a on momak koji se više ponasao kao dečak nego kao zreli mladić; u prevodu bili su sasvim različiti i to ih je privlačilo. Odjednom zastavši okrenu se Niku i reče: -Nik, postoji nešto što bih trebalo da ti kažem. -Da? -reče on. -Primili su me na policijsku akademiju!!! -reče Em., -postaću detektivka! Zar te to neraduje?! -upita Emili Nika pošto je videla njegov zgranuti izraz lica. -Ne! Ne! Radujem se ja nego... -Reče Nik uvređenim i ljubomornim tonom, sve vreme stežući kutijicu u džepu u kojoj se nalazio verenički prsten kojim je nameravao da zaprosi Emili. Nik je mislio, šta više verovao da im se budućnost smeši, kad ono... -Kad krećeš na akademiju? -upita Nik pokušavajući da suzbije bes i ljubomoru u glasu. -Posle današnjeg vašara na koji idemo ti, ja i Brajan.

*

-Pa, videćemo se kada budem završila akademiju, i kada se budem zaposlila. -Reče Emili opraštajući se od Brajana i Nika. -Čekaćute, mislim, čekaćemo te. -reče Nik. Pre nego što je krenula, svratila je do galerije slika koju je posedovao njen otac i koja je bila zatvorena još od njegove smrti, kada je otpušten porodični slikar pre 2 godine. Ušavši u artrijum, pogledala je po njemu i spazila dvanaest starih porcelanih vazi za cveće koje je kao mala redovno čistila i za koje se redovno starala da budu uvek uglancane, i koje su sada bile prazne i prljave. -Kada mama unajmi slikara neka on promeni ove vaze, jer su isuviše stare. -Pomisli Emili izlazeći iz galerije, sedajući u svoj auto i otiskujući se u beli svet i događaje za koje nije ni sanjala da će se desiti baš njoj.

*

Prošlo je skoro 5 godine od kada je Emili otišla na akademiju i od kada se zaposlila, ali pošto prethodnih godina nije obilazila svoju porodicu, niti se čula s njom, odlučila je da joj za ovogodišnje praznike ode u posetu, a i da obiđe dečka koga sve ovo vreme nije videla.

Bila je zima i padao je slab sneg, u kući Manutovih je bilo vreme ručku, i kada je Emili ušla u kuću zaprepastila je sve prisutne. -Emili, dušo, zašto nisi javila da dolaziš? -reče iznenađeno, ali i presrećno Emilina majka. -Htela sam da vas iznenadim... -pravdala se Em. A, Brajane, da li si to ti? -upita Emili. -Da, zar me ne prepoznaješ?! - upita je on. -Ne, promenio si se. Vidim da sada nosiš ...